

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

30 aprilie 2013

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Petru Ursache,

Judecători – Nicolae Gordilă, Ghenadie Nicolaev, Vladimir Timofti, Iurie Diaconu,

Cu participarea:

procurorului – Sergiu Crîjanovschi,

avocatului – Anatolie Ceachir,

inculpatului – Sergiu Mînzat,

a judecat în ședință publică recursul ordinar declarat de către avocatul, Anatolie Ceachir, în numele inculpatului, Sergiu Mînzat, împotriva sentinței Judecătorei Rezina din 01 octombrie 2012 deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 decembrie 2012, în cauza penală în privința lui

Mînzat Sergiu Alexandru, născut la 24 noiembrie 1982, originar s. Lunga r-l Florești, domiciliat or. Florești str. Miron Costin, 2 ap. 13

1. Examinat în prima instanță: 06.04.2012-01.10.2012

2. Examinat în instanța de apel: 06.11.2012-12.12.2012

3. Examinat în instanța de recurs: 22.02.2013-30.04.2013

Procedura de citare a fost legal executată.

S-au prezentat:

Procurorul Sergiu Crijanovschi care s-a pronunțat pentru respingerea recursului.

Avocatul Anatolie Ceachir și inculpatul Sergiu Mînzat care s-au pronunțat pentru admiterea recursului în sensul în care a fost declarat.

Partea vătămată Ion Macari și partea civilă Vadim Purici au depus cerere de examinare a recursului în lipsa lor.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătorei Rezina din 01 octombrie 2012, Sergiu Mînzat a fost condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. b), c), d), f) Cod penal la 5 ani închisoare, cu amendă în mărime de 500 unități convenționale, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

2. Potrivit sentinței la 24 martie 2011, în jurul orei 02.00, Sergiu Mînzat împreună și prin înțelegere prealabilă cu Andrian Mitrofan și Serghei Jeleznîi, în privința cărora cauza penală a fost disjunsă într-o procedură separată, din

intenții de profit, cu scop de sustragere, avînd asupra lor o rangă metalică și cagule pe cap, au pătruns prin escaladarea gardului pe teritoriul depozitului de materiale de construcții a SRL „Candidus” din or. Rezina str. 27 august 70/1, unde în încăperea paznicului l-au imobilizat pe paznicul Ion Macari, legîndu-i mîinile cu un fular și picioarele cu un cablu electric. Ulterior, în timp ce Sergiu Mînzat îl supraveghea pe paznic, Andrian Mitrofan și Serghei Jeleznîi au pătruns prin deteriorarea ușii de acces în depozitul principal și în birourile administrației, unde din safeul metalic neîncuiat au sustras bani în sumă de 640 lei, iar din magazinul întreprinderii un motoferestrău de model „Hammer” la prețul de 1600 lei și alt motoferestrău de model „Still” la prețul de 4150 lei. Părăsind teritoriul de depozitare, au sustras deschis de la paznic două telefoane mobile „Unite U-1280” și „Ubiquam U-200”, pe care le-au abandonat lîngă o construcție nefinisată din preajmă, astfel, cauzînd SRL „Candidus” un prejudiciu material considerabil în valoare de 6390 lei.

Acțiunile lui Sergiu Mînzat au fost calificate în baza art. 187 alin. (2) lit. b), c), d), f) Cod Penal, adică - *jaful, sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, săvîrșite de două sau mai multe persoane, de persoană mascată, prin pătrunderea în încăpere sau în alt loc pentru depozitare, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.*

3. Nefiind de acord cu sentința, inculpatul a declarat apel, în care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei potrivit modului stabilit pentru prima instanță, cu pronunțarea unei noi hotărîri de achitare, invocînd că:

- instanța de fond ilegal a respins cererea de amînare a ședinței de judecată, pentru a audia cet. Elena Macovei în calitate de martor.

- instanța de fond nu a luat în considerație declarațiile părții vătămate Ion Macari, privind nerecunoașterea inculpatului;

- sentința de condamnare a fost bazată mai mult pe declarațiile martorului Serghei Jeleznîi, date în cadrul altui proces penal, cu care inculpatul are relații ostile;

Instanța nu a ținut cont de declarațiile părții vătămate Macari Ion în ședința de judecată, prin care el nu a recunoscut pe inculpat ca persoana ce a discutat în noaptea de 23 spre 24 martie 2011;

- instanța de judecată a neglijat declarațiile inculpatului privind neparticiparea acestuia la comiterea infracțiunii, ce sunt confirmate de declarațiile martorului Mînzat Nina;

- au fost grav încălcate prevederile art. 94 Cod de procedură penală, date neadmise ca probe;

- au fost încălcate prevederile art. 6 CEDO – dreptul la un proces echitabil;

- instanța de fond a acordat prioritate probelor acuzării.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 decembrie 2012, apelul a fost respins ca nefondat și menținută sentința.

Pentru a pronunța această hotărîre instanța de apel a reținut că vinovăția inculpatului este demonstrată prin: sentința irevocabilă a judecătoriei Rîbnița din

27.11.2011 care are puterea lucrului judecat, declarațiile inculpatului Sergiu Mînzat, a părților vătămate Ion Macari și Durnea Vadim, a martorilor Serghei Jeleznîi și materialele cauzei: proces-verbal de cercetare la fața locului din 24.03.2011 (vol.I, f.d.12-17), proces-verbal de cercetare la fața locului din 25.03.2011, (vol.I, f.d.86-88), procesul-verbal de ridicare din 20.05.2011 (vol.I, f.d. 171), procesul-verbal de verificare a declarațiilor la locul infracțiunii din 21.05.2011 (vol.I, f.d. 205 - 209), procesul-verbal de verificare a declarațiilor la locul infracțiunii din 21.05.2011 (vol.I, f.d. 210-214), proces-verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie din 20.05.2011(vol.I, f.d. 187).

Argumentul apelantului precum că instanța de fond a examinat unilateral probele, bazîndu-se doar pe probele acuzării, în opinia instanței de apel este absolut nefondat, or declarațiile enunțate mai sus coroborează cu celelalte probe existente pe cauză și cărora instanța de fond le-a dat o apreciere detaliată.

Cît privește demersul avocatului Cechir Anatolie de a fi audiat suplimentar martorul Jeleznîi Serghei, instanța de apel l-a respins, constatînd, că martorul solicitat are statut de condamnat, deoarece ultimul a fost condamnat prin sentința irevocabilă a Judecătoriei Rîbnița din 27.11.2011, astfel sentința avînd puterea lucrului judecat și mai mult ca atît, ultimul se bucură de privilegia prevăzută de art. 6 CEDO de a nu se autoincrimina.

Deasemenea, instanța de apel a respins ca nefondat și argumentul apelantului precum că în instanța de fond i-a fost respins demersul de audiere a martorului Macovei Elena, deoarece ultima nu ar declara nimic nou, iar audierea acesteia v-a tergiversa examinarea cauzei, sau ea fiind audiată în calitate de martor, instanța de fond urma să aprecieze declarațiile acesteia ca declarative. Mai mult ca atît, în cadrul ședinței de judecată în instanța de apel, inculpatul și apărătorul acestuia nu au solicitat audierea ei.

Instanța de apel a reținut că, prima instanță corect a apreciat critic declarațiile martorului apărării Mînzat Nina, care este soția inculpatului, ca și declarațiile inculpatului care sunt declarative, și instanța de apel le-a apreciat ca o poziție de apărare și o tentativă de a se eschiva de răspundere penală.

Referitor la argumentul apelantului cu privire la persoana recunoscută de către Ion Macari în cadrul urmăririi penale ca fiind inculpatul, instanța de apel a menționat că partea vătămată Macari Ion la întocmirea procesului verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie a fost preîntîmpinat de răspundere penală conform art. 312-313 Cod penal.

Pedeapsa aplicată inculpatului, instanța de apel a considerat-o una legală și întemeiată, la stabilirea căreia sa acordat deplină eficiență prevederilor art. 6,7,61,75 Cod penal, luînd în considerație caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvîrșite și anume, că infracțiunea comisă face parte din categoria infracțiunilor grave, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, cît și de personalitatea inculpatului, care la locul de trai se caracterizează negativ, este anterior repetat judecat, a încercat să se ascundă de

instanța de judecată, fiind anunțat în căutare, în perioada de timp după comiterea infracțiunii au mai fost intentate dosare penale privind comiterea unor infracțiuni analogice, ceea ce indică la lipsa concluziilor făcute de către ultimul, la personalitatea negativă și comportamentul degradant al ultimului, astfel aflarea lui la libertate în continuare prezintă pericol pentru societate. Temeiuri legale pentru aplicarea prevederilor art. 79, 90 Cod penal în speță nu au fost reținute.

5. Împotriva acestei decizii, în termen legal, a declarat recurs ordinar avocatul Anatolie Ceachir în numele inculpatului, solicitând casarea hotărârilor judecătorești adoptate în cauză, rejudecarea și pronunțarea unei noi hotărâri de achitare a inculpatului, pe motiv că fapta nu a fost săvârșită de el. Recurentul invocă temeiurile de casare prevăzute în art. 427 alin. (1) pct. 6) și 8) Cod de procedură penală, criticând hotărârile judecătorești adoptate pe caz sub următoarele aspecte:

- proba de prezentare spre recunoaștere după fotografii a inculpatului a fost dobândită contrar prevederilor art. 116 Cod de procedură penală;

- instanța de fond și de apel au admis și au invocat ca probă de acuzare declarațiile martorului, nefiind cercetate nemijlocit în cadrul cercetării judecătorești;

- instanța de apel ilegal a respins cererea apărării de a fi audiat martorul Serghei Jeleznîi, prin ce au fost încălcate prevederile art. 94 alin. (1) pct. 9), art. 101 alin. (4), art. 389 alin. (3), art. 413 alin. (1) și (3) art. 414 alin. (3) Cod de procedură penală, art. 6 CEDO;

- instanța de apel nu s-a expus asupra ordonanțelor adoptate cu încălcarea normei procesuale pe acest caz și a actelor procesuale ce reiese din aceste;

- instanțele judecătorești nu au luat în considerație că partea acuzării nu a prezentat nici o probă ce ar dovedi vinovăția inculpatului;

- instanța de apel în decizie nu s-a expus asupra tuturor motivelor invocate în apel;

- actele procedurale la care face referire instanța nu pot servi ca probe, deoarece sunt prezentate în copii neautentice.

6. Judecând recursul în raport cu actele cauzei și analizând legalitatea și temeinicia hotărârilor recurate prin prisma cazurilor de casare invocate, conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, potrivit căruia instanța de recurs examinează cauza numai în limitele motivelor de casare prevăzute în art. 427 Cod de procedură penală, fiind în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără a agrava situația condamnatului, Colegiul lărgit al Curții Supreme de Justiție reține că recursul declarat de apărător urmează a fi admis, din următoarele considerente.

În susținerea recursului, apărătorul invocă temeiul prevăzut de art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, și anume, pct. 6) – hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate

în apel sau hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de drept, care a afectat soluția instanței, și pct. 8) - cînd nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

Analizând hotărîrile atacate, prin prisma cazurilor de casare invocate de recurent, Colegiul constată că ambele instanțe au comis grave erori de drept, avînd consecință pronunțarea unei sentințe de condamnare greșită, menținută de instanța de apel.

În acest aspect, Colegiul lărgit va statua și asupra respectării prevederilor art. (1) alin. (3) Cod procedură penală, care, referindu-se la scopul procesului penal, stipulează că organele de urmărire penală și instanțele judecătorești în cursul procesului sînt obligate să activeze în așa mod încît nici o persoană să nu fie neîntemeiat bănuită, învinuită sau condamnată.

Curtea Europeană, în cauza „Prince Hans-Adam II de Liechtenstein c/Allemagne din 12.07.2001”, a menționat că statele semnatare și-au asumat obligații de natură să asigure ca drepturile garantate de Convenție să fie **concrete și efective, nu teoretice și iluzorii**, iar cele cuprinse în art. 6 au tocmai acest scop: efectivitatea dreptului la un proces echitabil, impunîndu-se statelor o obligație de rezultat: adoptarea în ordinea juridică internă a măsurilor corespunzătoare și a mijloacelor necesare – realizării acestei obligații.

În conformitate cu prevederile art. 113 Cod penal, atît prima instanță, cît și cea de apel, era obligată să deducă din actele cauzei *„...determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvîrșite și semnele componenței infracțiunii, prevăzute de norma penală”*.

În acest context, Colegiul lărgit menționează că, temeiul de casare invocat de recurent în art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală referitor la faptul că *„nu sînt întrunite elementele infracțiunii”* este prezent atunci, cînd instanța ce a judecat cauza a comis în această parte o eroare de drept, cum ar fi situația prin care în hotărîrea judecătorească s-a făcut referire la săvîrșirea infracțiunii, dar nu inculpatul este făptuitorul acestei infracțiuni.

Astfel, Colegiul reține că, temeiul la care se face trimitere în recurs, este prezent în speța examinată din punctul de vedere al existenței erorii de drept care, cu certitudine determina necesitatea casării hotărîrilor pronunțate de către instanța de fond și apel în cauza lui Sergiu Mînzat.

Or, temeiurile invocate de recurent la pct. 5 al prezentei decizii, conțin indicii în sensul că, fapta incriminată inculpatului în baza art. 187 alin. (2) lit. b), c), d), f) Cod penal, nu este săvîrșită de acesta. La fel, nici mijloacele de probă prin intermediul cărora, instanțele de judecată și-au motivat presupusa soluție de constatare a elementelor constitutive ale infracțiunii, nu deduc din starea reală de fapt incriminată inculpatului.

Astfel, în hotărîrile instanței de fond și de apel, este statuat că una din probe ce demonstrează vinovăția inculpatului este sentința irevocabilă a Judecătoriei

Rîbnița din 27 iulie 2011, iar în opinia instanței de apel proba dată **are puterea lucrului judecat**, prin care s-a constatat că: inculpații Andrian Mitrofan și Serghei Jeleznîi împreună cu Sergiu Mînzat, în privința căruia cauza penală a fost disjunsă într-o procedură separată conform ordonanței procurorului din 07.06.2011, la 24 martie 2011 au comis infracțiunea prevăzută de art. 187 alin. (2) lit. b), c), d), f) Cod penal.

Instanța de recurs consideră că existența unei hotărâri judecătorești irevocabile poate fi invocată în cadrul unui alt proces, cu putere de lucru judecat, atunci când legislația în vigoare prevede expres prezența acestui principiu. Însă, în Codul de procedură penală nu se întrevide norma ce ar stipula exclusivitatea hotărârii, cu puterea de lucru judecat și obligativitatea ei în alt proces.

În cazul supus judecării, Colegiul concluzionează că invocarea obligativității sentinței irevocabile a Judecătoriei Rîbnița din 27 iulie 2011, unde instanța în circumstanțele de fapt constatatoare s-a expus în privința lui Andrian Mitrofan, Serghei Jeleznîi și Sergiu Mînzat, pe același obiect și aceeași cauză, și ca urmare i-a condamnat numai pe Andrian Mitrofan și Serghei Jeleznîi, în privința lui Sergiu Mînzat disjungînd cauza, nu este legală și întemeiată. Această concluzie rezultă din absența normei juridice ce ar reglementa puterea lucrului judecat a unei hotărâri irevocabile pentru o persoană care nu a fost judecată prin această hotărîre. Mai mult, art. 98 al Codului de procedură penală, expres enumeră faptele și circumstanțe care nu trebuie dovedite: faptele unanim recunoscute și veridicitatea metodelor moderne de cercetare, unanim acceptate, în domeniul științei, tehnicii, artei și meseriei. Altfel spus, cazul privind obligativitatea unei hotărâri judecătorești irevocabile privind soluționarea unei probleme juridice nu este prevăzut în legislația națională în vigoare.

În același context, Colegiul evidențiază că în sentința instanței de fond (f.d. 176 v.II), și în decizia instanței de apel (f.d. 227 v.II) la descrierea constatării sentinței irevocabile s-a indicat: "Prin sentința irevocabilă a Judecătoriei Rîbnița din **27.11.2011**". Dar conform materialelor cauzei (f.d. 150-155 v.II) sentința Judecătoriei Rîbnița în privința inculpaților Andrian Mitrofan și Serghei Jeleznîi a fost adoptată la 27 iulie 2011, ceea ce duce la concluzia că instanțele la adoptarea soluției s-au bazat pe o hotărîre care nu există.

Conform art. 93 alin. (2) Cod de procedură penală, în calitate de probe în procesul penal se admit elementele de fapt constatate prin intermediul următoarelor mijloace: declarațiile bănuیتului, învinuitului, inculpatului, ale părții vătămate, părții civile, părții civilmente responsabile, martorului; raportul de expertiză; corpurile delictive; procesele-verbale privind acțiunile de urmărire penală și ale cercetării judecătorești; documentele (inclusiv cele oficiale); înregistrările audio sau video, fotografiile; constatările tehnico-științifice și medico-legale. Rezumînd prevederea enunțată la speța în cauză, Colegiul concluzionează că sentința adoptată în privința lui Andrian Mitrofan și Serghei Jeleznîi nu poate avea calitatea de probă, în cadrul soluționării chestiunii privind

vinovăția inculpatului Mînzat în săvîrșirea infracțiunii, nefiind expres menționată în art. 93 alin. (2) Cod de procedură penală.

Colegiul constată, că instanțele de fond și de apel au admis în calitate de probă: declarațiile martorului Serghei Jeleznîi, care nu au fost cercetate nemijlocit în cadrul cercetării judecătorești în prezenta cauză. Astfel, martorul Serghei Jeleznîi, fiind audiat în cadrul ședinței de judecată a instanței de fond, a declarat că: „susține doar declarațiile anterioare date în judecată din iulie 2011, și refuză de a fi audiat și să răspundă la întrebări” (f.d. 167, v. II), ceea ce se confirmă și prin discursul acuzatorului de stat în instanța de fond (f.d. 171-172, v. II). În instanța de apel declarațiile martorului Serghei Jeleznîi au fost date numai citirii, deși pe parcursul procesului penal cereri de a fi audiat martorul în cauză au fost depuse de mai multe ori de către inculpat și apărătorul acestuia:

- la etapa urmăririi penale (f.d. 86, v.II), care a fost respinsă prin Ordonanța din 22 martie 2012 (f.d. 87-88, v.II),

- la etapa examinării cauzei în instanța de apel (f.d. 197-198, v.II), care a fost respinsă, din motivul că: “Serghei Jeleznîi are statut de condamnat” (f.d. 217, 225 v. II).

În acest context, Colegiul reține prevederile Codului de procedură penală:

- art. 94 alin.(1) care prevăd că nu se admit ca probe și nu pot fi puse la baza sentinței de condamnare datele care au fost obținute pct. 2) - prin încălcarea dreptului la apărare al bănuitului, învinuitului, inculpatului, părții vătămate, martorului; pct. 6) - dintr-o sursă care este imposibil de a o verifica în ședința de judecată; pct. 8) cu încălcări esențiale de către organul de urmărire penală a dispozițiilor prezentului cod, pct. 9) – fără a fi cercetare în modul stabilit în ședința de judecată;

- art. 101 alin. (4): Instanța pune la baza hotărîrii sale numai acele probe la cercetarea cărora au avut acces toate părțile în egală măsură;

- art. 314 alin. (1): Instanța de judecată este obligată, în cursul judecării cauzei, să cerceteze nemijlocit, sub toate aspectele, probele prezentate de părți sau administrate la cererea acestora, inclusiv să audieze inculpații, părțile vătămate, martorii, să cerceteze corpurile delictive, să dea citire rapoartelor de expertiză, proceselor-verbale și altor documente, precum și să examineze alte probe prevăzute de prezentul cod;

- art. 384 alin. (4): Instanța își întemeiază sentința numai pe probele care au fost cercetate în ședința de judecată;

Astfel, prin respingerea cererilor în cauză și admiterea declarațiilor martorului Serghei Jeleznîi ca probă în procesul dat, nu au fost respectate prevederile menționate. Mai mult, conform art. 389 alin. (3) Cod de procedură penală, declarațiile martorilor, depuse în timpul urmăririi penale pot fi puse la baza sentinței de condamnare numai în ansamblu cu alte probe suficiente de învinuire și cu condiția că, la urmărirea penală, a avut loc confruntarea cu bănuitul, învinuitul sau că martorul a fost audiat în condițiile art. 109 și 110, în

cazul în care inculpatul nu a participat la confruntare cu acest martor în cadrul ședinței de judecată, ceea ce nu a fost respectat de către organele de urmărire penală în cauza dată și contrar acestor acțiuni obligatorii organele de urmărire penală și instanțele de judecată au respins cererea părții apărării în acest sens, prin ce a fost încălcat și principiul de cercetate nemijlocită a probelor administrate, inclusiv și în alt proces penal, de către toate părțile participante la proces.

Colegiul, constată în acest caz și încălcarea dreptului la un proces echitabil, prevăzut în art. 6 alin. (3) lit. d) CEDO, deoarece inculpatul a fost lipsit de posibilitatea: „să întrebe sau să solicite audierea martorilor acuzării și să obțină citarea și audierea martorilor apărării în aceleași condiții ca și martorii acuzării”. Potrivit jurisprudenței CEDO (cauza Sanchez-reissev vs Elveția, hotărârea CEDO din 21.10.1986, Becciev vs Moldova hotărârea CEDO din 04.10.2005, Levința vs Moldova hotărârea CEDO din 16.12.2008), acuzatul trebuie să fie autorizat să citeze și să interogheze orice martor, pe care îl consideră util cauzei și să interogheze orice martor convocat sau citat de procuror, ceea ce este incident în speța examinată.

Colegiul critică și constatarea efectuată de către instanța de apel privind respingerea cererii de audiere suplimentare a martorului Serghei Jeleznîi, motivînd că: „martorul solicitat are statut de condamnat...și se bucură de privilegia de a nu se autoincrimina”. În opinia instanței de recurs această concluzie este eronată, deoarece Serghei Jeleznîi avea statut de condamnat în dosarul penal nr. 1-83/2011, însă în prezenta cauză Serghei Jeleznîi are statut de martor. Iar în privința dreptului de a nu se autoincrimina, Colegiul menționează că conform art. 64 alin. (2) pct. 2) și art. 66 alin. (2) pct. 2) Cod de procedură penală, de dreptul de a tăcea și a nu mărturisi împotriva sa, dispun bănuitul, învinuitul și inculpatul, iar Serghei Jeleznîi la momentul examinării cauzei date în instanța de apel nu avea nici o calitate din cele enumerate, ceea ce îi permitea instanței de apel să admită cererea și să îl audieze în calitate de martor.

În ceea ce privește argumentul de ilegalitate invocat de recurent, privind nulitatea ordonanțelor adoptate de organul de urmărire pe acest caz, Colegiul constată că și acesta este întemeiat din următoarele considerente: din materialele cauzei rezultă că ordonanțele privind disjungerea cauzei penale din 07.06.2011(f.d. 1-2, v. I), privind pornirea urmăririi penale din 24.03.2011 (f.d. 6, v. I), și toate celelalte ordonanțe și procese-verbale ce reiese din ordonanțele de bază menționate, sunt anexate la materialele cauzei în copii, ceea ce duce la nulitatea acestora, fiind comisă o încălcare a normelor procesual penale, ce nu poate fi înlăturată decît prin anularea acestora.

Așa cum rezultă din verificarea actelor dosarului, Colegiul constată că dosarul penal în cauză este doar o copie a altui dosar penal, prin care au fost condamnate alte persoane, dosar compus din copii de pe acte procesuale, ceea ce a împiedicat accesul inculpatului Sergiu Mînzat la cunoașterea originalului

dosarului, la cercetarea nemijlocită a probelor, pe care partea acuzării le-a considerat că confirmă vinovăția lui în săvârșirea infracțiunii, ceea ce a fost eronat confirmat și de către instanțele de judecată. Astfel, inculpatul a fost privat de dreptul de a cunoaște actele originale, de ale cerceta și de a se expune asupra admisibilității și aprecierii lor, ceea ce în această situație constituie o eroare gravă procesuală, deoarece norma procesual penală imperativ obligă autenticitatea probelor administrate la dosar, referindu-se la art. 157 Cod de procedură penală.

În aceste condiții Colegiul, concluzionează că Ordonanțele privind disjungerea cauzei penale și de pornire a urmăririi penale, anexate la materialele cauzei în copii, sunt inadmisibile, ceea ce duce la concluzia că ele nici nu sunt. Însă, la dosar pot fi anexate copii, dar numai cu condiția când acestea sunt confirmate de către persoana care efectuează urmărirea penală sau de către instanță, ce nu a fost făcut, ca urmare ele neavând efect juridic. Pentru ca aceste acte să obțină valoarea unui document juridic, ele urmau a fi autentificate. Deci toate acțiunile procesuale ce au urmat după acestea, și au fost puse la baza hotărârii de condamnare ca probe în confirmarea vinovăției inculpatului urmează a fi declarate inadmisibile conform prevederilor art. 94 Cod de procedură penală.

În privința Ordonanței privind punerea sub învinuire din 06.06.2011 (f.d. 61-62, v. II), Colegiul reține, că deși actul în cauză este rectificat, însă modificarea în cauză nu este o încălcare gravă ce ar duce la nulitatea acestui act, ca urmare actul procedural în cauză fiind valabil.

Colegiul apreciază că situația de fapt în acest dosar nu a fost stabilită de instanțele de fond și apel în urma analizei coroborate a întregului ansamblu probator administrat, din care majoritatea au fost administrate cu încălcarea gravă a normei procedurale. Astfel, declarațiile martorului Serghei Jeleznîi, procesul-verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie din 20.05.2011, procesele-verbale de verificare a declarațiilor la locul infracțiunii și procesele-verbale de cercetare la fața locului puse la baza sentinței de condamnare nu au valoare probatorie și nu se admit ca elemente de fapt constatate.

Aici, Colegiul menționează și declarațiile părții vătămate Ion Macari date în instanța de apel, care a concretizat că inculpatul este de o statură mai joasă, decât persoana care a participat la jaf și nu-l recunoaște, instanțele de judecată în mod eronat apreciind, că sunt îndeplinite în cauză condițiile tragerii la răspundere penală a inculpatului, sub aspectul infracțiunii ce se reține în sarcina lui.

Colegiul constată că, acuzarea înaintată inculpatului a fost imprecisă, astfel pe cale de consecință instanțele de judecată greșit au interpretat probatoriul administrat în cauză, iar în final, instanța de apel eronat a menținut concluziile despre săvârșirea infracțiunii de către inculpat.

Colegiul, conducându-se de principiul prevăzut de art. 8 alin. (3) Cod de procedură penală, conform căruia toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate, în condițiile prezentului cod, se interpretează în favoarea

inculpatului, concluzionează că, în situația data urmează să fie aplicată situația cea mai favorabilă inculpatului.

În acest context instanța de recurs reține, că este incident în cazul supus judecării temeiul prevăzut în art. 390 alin. (1) pct. 2) Cod de procedură penală, „fapta nu a fost săvârșită de inculpat”, ce duce la adoptarea unei hotărâri de achitare.

Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârile atacate și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Sub acest aspect, instanța de recurs menționează că argumentele invocate de către avocatul Anatolie Ceachir, și-au găsit confirmare și se atestă că, instanțele de judecată nu au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind infracțiunea incriminată inculpatului în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și de drept material.

Deci, cazul de casare prevăzut în art. 427 alin. (6) Cod de procedură penală, este incident în cauză. Astfel, Colegiul constată că o hotărâre judecătorească este supusă casării, când nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția. Motivarea soluției pronunțate de instanța de judecată constituie o îndatorire care înlătură orice aspect discreționar în realizarea justiției, dând părților din proces posibilitatea să-și formeze convingerea cu privire la legalitatea și temeinicia soluției adoptate, iar instanțelor de recurs elementele necesare pentru exercitarea controlului judecătoresc. Motivarea hotărârilor de către instanțele naționale constituie o obligație impusă acestora și prin prevederile art.6 paragraf.1 din Convenție. Potrivind jurisprudenței CEDO (cauza Albina contra României, hotărârea din 28.04.2005; cauza Boldea contra României hotărârea din 15.02.2007), deși obligația instanțelor naționale de a motiva hotărârile pronunțate nu presupune existența unui răspuns detaliat la fiecare argument, noțiunea de proces echitabil presupune că instanța națională trebuie să examineze, în mod real, problemele esențiale care i-au fost supuse dezbaterii. Colegiul constată că, în cauză, ambele instanțe – de fond și apel – nu și-au motivat hotărârile pronunțate reținând o situație de fapt eronată, fundamentată pe probele administrate cu încălcarea normei procesual penală, care nu au fost evaluate corespunzător.

Considerentele enunțate mai sus, determină Colegiul lărgit indubitabil, să admită recursul și să caseze total sentința primei instanțe și decizia instanței de apel în privința lui Sergiu Mînzat, cu achitarea acestuia de sub învinuirea săvârșirii infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. b), c), d), f) Cod penal, pe motiv că fapta nu a fost săvârșită de inculpat.

7. În conformitate cu prevederile art. 434, 435 alin. (1) pct. 2) lit. b) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție

DECIDE:

Admite recursul ordinar declarat de către avocatul Anatolie Ceachir, în numele inculpatului Mînzat Sergiu Alexandru, casează total sentința Judecătoriei Rezina din 01 octombrie 2012 și decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 decembrie 2012, și dispune achitarea lui **Mînzat Sergiu Alexandru**, de sub învinuirea săvîrșirii infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. b), c), d), f) Cod penal, pe motiv că fapta nu a fost săvîrșită de inculpat.

Mînzat Sergiu Alexandru urmează a fi eliberat din penitenciar, dacă nu execută pedeapsă cu închisoare sau măsură preventivă sub formă de arest în baza unei altei hotărîri.

Decizia este irevocabilă.

Pronunțată în ședința publică la 28 mai 2013, ora 09.50.

Președinte	(semnătură)	Petru Ursache
Judecători	(semnătură)	Nicolae Gordilă
	(semnătură)	Ghenadie Nicolaev
	(semnătură)	Vladimir Timofti
	(semnătură)	Iurie Diaconu

Copia corespunde originalului

Judecător:

Nicolae Gordilă

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE
DISPOZITIV

30 aprilie 2013

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Petru Ursache,

Judecători – Nicolae Gordilă, Ghenadie Nicolaev, Vladimir Timofti, Iurie Diaconu

Cu participarea:

procurorului – Sergiu Crîjanovschi,

avocatului – Anatolie Ceachir,

inculpatului – Mînzat Sergiu ,

a judecat în ședință publică recursul ordinar declarat de către avocatul, Anatolie Ceachir, în numele inculpatului, Mînzat Sergiu Alexandru, împotriva sentinței Judecătoriei Rezina din 01 octombrie 2012 deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 decembrie 2012, în cauza penală în privința lui

Mînzat Sergiu Alexandru, născut la 24 noiembrie 1982, originar s. Lunga r-l Florești, domiciliat or. Florești str. Miron Costin, 2 ap. 13

1. Examinat în prima instanță: 06.04.2012-01.10.2012

2. Examinat în instanța de apel: 06.11.2012-12.12.2012

3. Examinat în instanța de recurs: 22.02.2013-30.04.2013

În conformitate cu prevederile art. 434, 435 alin. (1) pct. 2) lit. b) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție

DECIDE:

Admite recursul ordinar declarat de către avocatul Anatolie Ceachir, în numele inculpatului Mînzat Sergiu Alexandru, casează total sentința Judecătoriei Rezina din 01 octombrie 2012 și decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 decembrie 2012, și dispune achitarea lui **Mînzat Sergiu Alexandru**, de sub învinuirea săvârșirii infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. b), c), d), f) Cod penal, pe motiv că fapta nu a fost săvârșită de inculpat.

Mînzat Sergiu Alexandru urmează a fi eliberat din penitenciar, dacă nu execută pedeapsă cu închisoare sau măsură preventivă sub formă de arest în baza unei altei hotărâri.

Decizia este irevocabilă.

Deciziamotivată se va pronunța la 28 mai 2013, ora 09.50.

Președinte

Petru Ursache

Judecători

Nicolae Gordilă

Ghenadie Nicolaev

Vladimir Timofti

